

[Drachmann.]

ning at se, at Folkeforbundet anlægger den modsatte Betragtning ved Sveriges handelspolitiske Klassificering.

Alt, hvad de skønne Drømme og de store Ord om Toldfreden og Toldnedrustningen da er resulteret i, er altsaa, at Handelstraktatlandene indtil 1. April næste Aar forpligter sig til ikke at forhøje de Satser, som de allerede reelt er bundet til, medens de i øvrigt, „hvis de ser sig nødsaget hertil“ — saaledes hedder det i Konventionens Artikel II —, kan skride til andre Toldforhøjelser. De maa ganske vist finde sig i, at den Part, som føler sig skadet, har „Ret til at anmode“ — jeg citerer ordret — „om Aabning af venskabelige Forhandlinger for at genoprette den saaledes forstyrrede Ligevægt“, hvilket man egentlig ikke skulde tro var nødvendigt at fastslaa blandt Stater, som alle i Forvejen er Medlemmer af Folkeforbundet, og som i øvrigt lever og virker i Anno 1930.

Den Stat, Toldforhøjelserne gaar ud over, kan dog, hvis de venskabelige Forhandlinger ikke i Løbet af to Maaneder har ført til noget Resultat, *straks* opsiges Konventionen til Ophør for sit Vedkommende 1 Maaned efter, at behørig Meddelelse er givet til Folkeforbundets Generalsekretariat — det er vist det, man kalder et gradueret „straks“.

Men selv herfra er der dog gjort en Undtagelse, idet Ændringer i Toldafgifter, der sker i Kraft af Love eller *paa Grund af tvingende Omstændigheder* — dette sidste understreger jeg specielt —, ikke kan medføre Forhandlinger, hvorimod det selvfølgelig staar den skadelidte Part frit ogsaa i dette Tilfælde at sige op.

Jeg tror, man kan sige, at reelt betyder alt dette, at de løbende Handelstraktater mellem de forskellige Lande ikke siges op inden 1. April næste Aar.

Overfor dette som man skulde synes ringe Offer, som tilmed er afbødet ved de nævnte Sikkerhedsventiler, staar altsaa Forpligtelserne for den anden Gruppe Stater, som omhandles i Artikel IV, og som formentlig til Støtte for Moralen, men ingenlunde til Gengæld for, hvad de selv opnaar, forpligtes til ikke at foretage en eneste Forhøjelse af samtlige deres Beskyttelsessatser eller at indføre nye. For disse Lande gælder det altsaa, at det er samtlige Satser, der bindes, og her er der ingen, der har Lov til at se sig nødsaget til at gøre Afvigelse, eller

som i Kraft af Love eller tvingende Omstændigheder kan paaberaabe sig slige Særrettigheder.

Bortset fra de to Kolonimagter England og Holland kunde man altsaa kalde denne Klasse for de vaabenløse Klasse, hvis man da ikke vilde foretrække at henhøre dem til Gruppen: artige Børn, der ikke beder om noget og heller ikke faar noget.

Før den 1. Februar 1931 kan enhver af de kontraherende Parter meddele, at man trækker sig tilbage fra Konventionen fra denne Dato. Hvis der slet ikke skulde komme saadanne Meddelelser, løber Konventionen automatisk videre for 6 Maaneder ad Gangen; men dersom blot en af de kontraherende Parter vil trække sig tilbage, skal alle de andre raadspørges med Hensyn til Konventionens videre Skæbne, og dette synes oprigtigt talt at være en særdeles fornuftig Bestemmelse, al den Stund denne Skæbne er yderst dunkel.

Inden Konventionen kan opsiges, skal den imidlertid helst træde i Kraft, og selv om der i Artikel IX staar, at Konventionen er sluttet for et Aar fra den 1. April 1930 at regne, saa bestemmer Artikel XII, at den skal ratificeres, og at Ratifikationsinstrumenterne — ogsaa et særlig udenrigsministerielt Ord — skal være anmeldt for Folkeforbundet og deponeret inden 1. November 1930. Straks derefter samles saa de Parter, som maatte have ratificeret Konventionen, og saa først skal man skride til at fastsætte Datoen for Konventionens Ikrafttræden, ligesom det skal afgøres, hvor mange Stater der overhovedet skal til, for at man kan føre den ud i Livet.

Det er alt sammen saare luftigt og saare elastisk. Den reelle Betydning er, at Konventionen selv i allerbedste Tilfælde, skønt sluttet for et Aar, altsaa kun kan komme til at gælde for højst 4 Maaneder.

Det er i Hovedtrækkene Indholdet af Konventionen, som uberettiget smykkes med Betegnelsen Toldfreden. Den yder end ikke Toldvaabenhvile, saa sandt som denne Form for Vaabenhvile bestaar i, at de Parter, som i Forvejen har sikret sig baade en strategisk og taktisk god Stilling, faar Lov at skyde videre paa de andre, som staaende uden Dækning tilmed maa kaste deres Vaaben fra sig.

Det er i Virkeligheden ikke Toldafvikling, vi staar overfor ved denne Konvention, det er efter min Mening en ganske uretfærdig Premiering af Protektionismen. Den harmer ikke mig saadan set, men jeg